

Griffienummer:

Notitienummer: 66.CP.2070-95

Datum vonnis: 23.3.2004.

De Rechtbank van Eerste Aanleg van het Arrondissement Tongeren zitting houdende in Correctionele Zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

IN ZAKE

HET OPENBAAR MINISTERIE

TEGEN

1. _____, geboren _____ en wonende te _____,
2. _____, geboren _____ en wonende te _____

Verdacht van :

Te _____, tussen 2 mei 1995 en datum der onderhavige dagvaarding :

Bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 van de Wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de Wet van 22 december 1970, de feiten sedert 25 maart 1997 strafbaar gesteld bij de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het Decreet betreffende de Ruimtelijke Ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, en de feiten sedert 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij de artikelen 99, 146, 149 en 160 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

op het onroerend goed gelegen te _____, gekadaastreerd als _____, met oppervlakte van 43a 17ca, eigendom van verdachten, ingevolge akte van aankoop verleden voor notaris _____ te _____ op 22 april 1988,

handelingen, werken of wijzigingen, omschreven in artikel 99 of 101 van het voormelde Decreet van 18 mei 1999 (voorheen artikel 44 van de Wet van 29 maart 1962 en artikel 42 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996), hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, voortgezet of in stand gehouden te hebben,

en als eigenaar toegestaan of aanvaard te hebben dat de werken, handelingen of wijzigingen zoals voorzien in artikel 146, 1° en 2°, voortgezet of in stand gehouden worden,

in casu :

wederrechtelijk opbouw en verbouwing van een vervallen kasteelhoeve tot restaurant en hotel, waarbij,

- aan de noordzijde werd het hoevegebouw verbouwd tot een restaurant-verbruikzaal met een woongedeelte op de verdieping waarin 3 veluxramen en 3 dakvensters zijn aangebracht en met afmetingen ca. 30m op 10m
- aan de zuidzijde werd het hoevegebouw verbouwd tot restaurant-hotel met afmetingen ca. 35m op 10m, met aanbouw van een wintertuin met afmetingen ca. 4m op 3m en uitbouw van 6 dakkapellen en glazen panelen in de dakverdieping
- aan de westzijde werd het oorspronkelijke gedeelte uitgebreid met twee garages met zadeldak en een tuinmuur in metselwerk van ca. 6,5m lang en 2m hoog in het verlengde van de garages tot tegen een carport
- aan de oostzijde werd een tuinmuur verbouwd in gevelsteen met toegangspoort en met ijzeren hekken op de muren
- aan de noordzijde een kippenhok in metselwerk met afmetingen 3m op 4m, een pergola en een kippenhok in hout en ijzeren golfplaten met afmetingen ca. 5m op 4m
- verscheidene verhardingen in grind en kiezel waaronder een parking met afmetingen 26m op 25m
- gemetselde muur van ca. 25m lengte en 2m hoogte met toegangspoort aan de achterzijde van het hotelgedeelte
- verharding van het binnenplein met kasseien en klinkers en aanleg van een siervijver en siertuin
- een bergplaats met afmetingen 25m op 4,5m (kippen-hondenhok) in hout en betonblokken
- houten tuinhuisje met zadeldak in dakpannen en afmetingen 4m op 8m
- een prieeltje met houten vloer en met zinkbedekking in stervorm omringd met diverse speeltuigen
- carport met zadeldakbedekking in dakpannen en betonnen vloerverharding met afmetingen ca. 4,5m op 6m.

Gehoord in openbare zitting de voordracht van de zaak en de verklaring van de ten informatieve titel gehoorde getuige ;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering en gezien het bevel tot dagvaarding van 6 mei 2003;

Gehoord betichte in zijn verdediging, bijgestaan door Mr. advocaat te die tevens betichte vertegenwoordigt;
Gezien het door hem ter zitting neergelegde stuk ;

Er werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal;

Splitsing

Het Hof van Cassatie laat toe de herstellvordering, die een maatregel van burgerlijke aard is die tot de strafvordering behoort (Cass., 10 augustus 1998, *R.W.*,), af te splitsen van de strafvordering (Cass., 12 april 1994, *R.W.*, met kritische noot van , “Over het splitsen van de veroordeling”). Zodoende kan de rechtbank uitspraak doen over de strafvordering en de herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur uitstellen.

Deze splitsing is in regel niet aangewezen omdat bij het bepalen van de strafmaat rekening zou kunnen gehouden worden met de uitvoering van een eventuele regularisatievergunning en omdat een vonnis dat enkel uitspraak doet over de strafmaat een tussenvonnis is dat niet uitvoerbaar is zolang geen einduitspraak wordt gedaan over de strafvordering in haar geheel (S. VAN OVERBEKE, “De ontvankelijkheid van het cassatieberoep bij splitsing van de veroordeling in het strafrechtelijk stedenbouwgeding”, *R.W.*, 1998-99, 919).

Het lijkt in deze echter aangewezen om de strafvordering te splitsen van de herstellvordering omdat de herstellvordering om hierna genoemde redenen niet in staat van wijzen is, terwijl een verdere uitstel van uitspraak over de strafvordering ertoe zou kunnen leiden dat de duur van de strafvervolgung de redelijke termijn overschrijdt.

De betichting heeft immers betrekking tot een bouwovertredding die op 2 mei 1995 werd vastgesteld, terwijl het bevel tot dagvaarden reeds van 6 mei 2003 dateert.

De strafvordering

De betichting dient naar tijdsduur in die zin verduidelijkt dat zij de periode betreft tussen 2 mei 1995 (*vaststelling door de commissaris van*) en 6 mei 2003 (*bevel tot dagvaarden van de procureur des Konings te Tongeren*).

De betichting is bewezen door het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting en werd door betichten tijdens het vooronderzoek en ter zitting trouwens niet betwist.

Gelet op de aard en de ernst van de feiten, en rekening houdende met de omvang van de bouwovertradingen en met de duur van de instandhouding ervan dienen beide beklaagde veroordeeld tot een enkele geldboete van 500 (vijfhonderd vijftig) EUR, verhoogd met 40 opdecimen en aldus gebracht op 2.500 (tweeduizend vijfhonderd) EUR of een vervangende gevangenisstraf van 50 dagen.

Nu er redenen zijn om te geloven dat betichten er zich in de toekomst van zullen onthouden van het plegen van strafbare feiten (betichte heeft een blanco strafregister en betichte heeft slechts één correctionele veroordeling opgelopen in 1998), gelast de rechtbank het uitstel van de tenuitvoerlegging van de geldboete gedurende een proeftermijn van twee jaar, doch slechts voor het gedeelte van de geldboete boven 250 (twee honderd vijftig EUR verhoogd met 40 opdecimes en alzo gebracht op 1.250 (duizend tweehonderd vijftig) EUR.

De herstellvordering

Overeenkomstig art.149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals laatst gewijzigd door het decreet van 4 juni 2003 (het zogenaamd handhavingsdecreet) KAN de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen.

Het bevelen van het herstel is dus geen automatisme en de rechtbank beschikt over een appreciatiebevoegdheid.

Nu de kwestieuze inbreuk dateert van voor 1 mei 2000 is in principe voorafgaand een eensluidende advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid vereist, doch op heden lijkt de Vlaamse Raad deze Hoge Raad voor het Herstelbeleid nog niet te hebben opgericht, zodat de rechtbank in de onmogelijkheid verkeert om overeenkomstig art 198 bis van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, onderhavige herstellvordering voor eensluidende advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

Voorts dient opgemerkt dat nu de kwestieuze inbreuk dateert van voor 1 mei 2000, in principe het middel van de meerwaarde moet worden aangewend.

Hierop voorziet art 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening drie uitzonderingen :

1. het niet naleven van een bevel tot staking,
2. indien het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden,
3. indien het misdrijf een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

De rechtbank acht zich onvoldoende ingelicht om op grond van de informatie in het strafbundel uit te maken of aan de toepassingsvoorwaarden van één van deze drie uitzonderingen is voldaan.

Aan de stedenbouwkundig inspecteur, het openbaar ministerie en betichten wordt verzocht hieromtrent schriftelijk standpunt in te nemen.

Tenslotte dient opgemerkt dat volgens Monumenten en Landschappen de kwestieuze kasteelhoeve als monument zou kunnen beschermd worden. Daarom stelt Monumenten en Landschappen dat zij zich niet automatisch kan aansluiten bij de visie van de stedenbouwkundig inspecteur om het gebouw te herstellen in zijn oorspronkelijke toestand.

De rechtbank dient vast te stellen dat twee administraties van hetzelfde Ministerie het niet eens zijn omtrent de opportuniteit van het herstel van de plaats in haar oorspronkelijke toestand, en dat de kwestieuze kasteelhoeve mogelijks in de toekomst als monument zou kunnen worden beschermd.

Om bovenvermelde redenen, met name de onmogelijkheid om advies te vragen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, de onduidelijkheid omtrent het voorhanden zijn van één van de uitzonderingen op de principiële regel van de betaling van een meerwaarde, en de mogelijke bescherming van het gebouw als monument, meent de rechtbank dat het aangewezen is om in de huidige stand van de administratieve procedure de strafvordering te splitsen van de herstellvordering, en om de herstellvordering sine die uit te stellen..

Gezien de artikelen hiernavermeld, door Mevr. de Voorzitter ter zitting aangeduid:
Wetboek van rechtspleging in strafzaken: 194, 185;

Strafwetboek: art. 25 al. 1 (correctionele gevangenisstraf) en 40 (vervangende gevangenisstraf);

artikelen 44, 64, 65 en 69 van de Wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de Wet van 22 december 1970

Art. 99 of 101 van het voormelde Decreet van 18 mei 1999 (voorheen artikel 44 van de Wet van 29 maart 1962 en artikel 42 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996) en Art. 146, 1° en 2;

Art. 8 van de Wet van 29.6.1964 gew. bij art. 4 van de Wet van 10.2.1994 ;

Wet 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de Wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden zoals bedoeld in art. 78 Grondwet : art. 2 (geldboeten met opdecimen) en 3 (geldboeten zonder opdecimen);

EU-Verordening Raad nr. 1103/97 van 17.6.1997 en nr. 974/98 van 3.5.1998 over de invoering van de euro;

Wet van 5.3.1952, art. 1 gew. Programmawet van 24.12.1993 (decimes).

Wet van 15.6.1935: art. 11, 12, 14, 23, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41.

OM DEZE REDENEN:

DE RECHTBANK UITSPRAAK DOENDE OP TEGENSpraak ;

Verduidelijkt de betichting voor beide betichten naar tijdsduur in die zin dat zij de periode betreft tussen 2 mei 1995 (*vaststelling door de commissaris van en 6 mei 2003 (bevel tot dagvaarden van de procureur des Konings te Tongeren).*

Verklaart voor beide betichten de aldus verduidelijkte telastlegging bewezen.

Veroordeelt eerste betichte hiervoor tot een geldboete van vijfhonderd euro, verhoogd met 40 opdecimen en aldus gebracht op tweeduizend vijfhonderd euro of een vervangende gevangenisstraf van 50 dagen.

Gelast het uitstel van de tenuitvoerlegging gedurende een proeftermijn van twee jaar van het gedeelte van de geldboete boven twee honderd vijftig euro verhoogd met 40 opdecimes en alzo gebracht op duizend tweehonderd vijftig euro.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf voor de met uitstel uitgesproken geldboete op 25 dagen.

Veroordeelt tweede beklaagde hiervoor tot een geldboete van vijfhonderd euro, verhoogd met 40 opdecimen en aldus gebracht op tweeduizend vijfhonderd euro of een vervangende gevangenisstraf van 50 dagen.

Gelast het uitstel van de tenuitvoerlegging gedurende een proeftermijn van twee jaar van het gedeelte van de geldboete boven twee honderd vijftig euro verhoogd met 40 opdecimes en alzo gebracht op duizend tweehonderd vijftig euro.

Bepaalt de duur van de vervangende gevangenisstraf voor de met uitstel uitgesproken geldboete op 25 dagen.

Verplicht beide betichten tevens bij toepassing van artikel 29 van de Wet van 01.08.1985 - gewijzigd bij artikel 3 van de Wet van 24.12.1993 - en artikel 58 van het K.B. van 18.12.1986 en gew. bij K.B. van 19.12.2003 tot betaling van een bedrag van 10 (tien) euro, verhoogd met 45 opdecimen (x 5) en gebracht op elk 55 (vijfenvijftig) euro, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, ingesteld bij artikel 28 van de Wet van 01.08.1985.

Legt aan beide betichten overeenkomstig art. 91, 2° lid van het K.B. van 28.12.1950 en K.B. van 11.12.2001, houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vergoeding op van elk 25 euro;

Houdt inmiddels de uitspraak over de kosten van de publieke vordering (strafvordering en herstellvordering) aan.

Stelt de herstellvordering van de stedenbouwkundig inspecteur voor onbepaalde tijd uit.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare zitting de drieëntwintigste maart tweeduizend en vier.

Alwaar aanwezig waren:

**,, alleenzetelend Rechter,
, Substituut-Procureur des Konings en
, e.a. opsteller bij deze Rechtbank, aang. griffier (cfr. art. 329 GW.).**